

KRÓLEWSKA PIEŚŃ MIŁOSNA

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Pnp 1,1-8,14; Rdz 2,7; 1 Kor 7,3-5; J 17,3; 1 J 1,9; Rz 1,24-27; Ga 5,24.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Połóż mnie jak pieczęć na swoim sercu, jak obrączkę na swoim ramieniu. Albowiem miłość jest mocna jak śmierć, namiętność twarda jak Szeol. Jej żar to żar ognia, to płomień Pana” (Pnp 8,6).

Wśród różnych etapów życia jednym z najważniejszych jest zawarcie małżeństwa. Oczywiście nie wszyscy wstępują w związek małżeński, ale tym, którzy podejmują tę decyzję, małżeństwo niesie szczególne wyzwania i szczególne błogosławieństwa. Jednym z tych błogosławieństw jest wspaniały dar seksualności. Dar ten jest mocnym wyrazem miłości, jeśli jest przyjmowany we właściwym czasie i we właściwym miejscu.

Wbrew popularnym poglądom *Biblia* nie wypowiada się przeciwko seksualności. Zdecydowanie sprzeciwia się jednak niewłaściwemu wykorzystywaniu tego wspaniałego daru, który ludzkość otrzymała od Stwórcy.

Salomonowa *Pieśń nad Pieśniami* jest jedną z najkrótszych i chyba najrzadziej studiowanych ksiąg *Biblii*. Opisuje ona więź oblubienicy zwanej w księdze Sulamitką i oblubieńca, którym, jak się przypuszcza, był sam Salomon. Księga opisuje także tajemnice ludzkiej intymności i rozkosze, jakiej doświadczają małżonkowie. Choć *Pieśń nad Pieśniami* często jest traktowana alegorycznie jako symbol więzi Boga z Jego ludem albo Chrystusa z Kościołem, to jednak jest przede wszystkim poematem o miłości w rzeczywistym związku męża i żony.

W tym tygodniu przyjrzymy się małżeństwu opisanemu w tej starotestamentowej księdze.

Jak scharakteryzowałbyś biblijne podejście do ludzkiego ciała na podstawie poniższych wersetów? Zob. Rdz 2,7; Ps 63,2; 84,3; 1 Kor 6,19-20; 1 Tes 5,23.

Wyznawcy wielu religii wierzą w dualizm ludzkiej natury, przyjmując pogąd, według którego ludzkie ciało jest problemem dla ducha. Ciało jest mianowicie postrzegane jako złe, podczas gdy duch jest uważany za samo dobro. Jednak w *Piśmie Święte* ludzkie ciało, w tym także seksualność, jest elementem nierozzerwalnie związanym z ludzką istotą. Żywa istota to ciało i duch (zob. Rdz 2,7). Psalmista oddaje cześć Bogu całym sobą (zob. Ps 63,2; 84,3). Cały człowiek ma też być uświęcony — odłączony do świętego celu wyznaczonego przez Boga.

Pozytywny obraz ludzkiego ciała w kontekście więzi seksualnej znajduje odzwierciedlenie w *Pieśni nad Pieśniami*. Jak poniższe fragmenty księgi odzwierciedlają to podejście? Zob. Pnp 1,2.13; 2,6; 5,10-16; 7,1-10.

W tej natchnionej księdze ludzkie ciało jest traktowane z podziwem. Fizyczne sfery małżeńskiej miłości nie są zenujące. Emocje związane z nimi są wyrażane otwarcie.

W wielu kulturach istnieje silne seksualne tabu. Wskutek tego małżonkowie mają trudności z komunikowaniem się w zdrowy sposób w kwestii ich życia intymnego. Podobnie dzieci są pozbawiane możliwości uczenia się o seksualności w środowisku chrześcijańskiej rodziny, w której Boże wartości mogą być połączone z rzetelnymi informacjami. Otwartość *Biblii* w kwestii seksualności daje ludowi Bożemu właściwe podejście do tej kwestii, tak by ten obszar życia był traktowany z szacunkiem i godnością właściwymi dla tego wielkiego daru Stwórcy.

Jak możemy się ustrzec przed wpływami kulturowymi i moralnymi, które albo każą postrzegać seksualność jak poniżającą i zwierzęcą namiętność, albo jako rzecz wstydliwą, o której nie wolno nawet rozmawiać? Jak *Biblia* wskazuje nam, że obie te skrajności są niewłaściwe?

Opisz różne sfery miłości przedstawione w *Pieśni nad Pieśniami*. Zob. Pnp 1,2-13; 2,10-13.16; 3,11; 4,1-7; 5,16; 6,6; 7,1-10; 8,6-7.

Pieśń nad Pieśniami ukazuje, jak mężczyzna i kobieta przyjaźnią się ze sobą, spędzają razem czas, rozmawiają w sposób otwarty i troszczą się o siebie nawzajem. W *Pieśni nad Pieśniami* dwoje dobrych przyjaciół staje się małżonkami. Żona mówi o swoim mężu:

— „Mój przyjaciel” (Pnp 5,16).

Słowo *przyjaciel* wyraża ideę towarzystwa i przyjaźni, nie wskazując przy tym na seksualną więź. Szczęśliwi są ci, którzy w swoim współmałżonku mają prawdziwego przyjaciela.

W poemacie tym intymne komplementy i gesty miłości wskazują na niezwykłą atrakcyjność oraz fizyczną i emocjonalną przyjemność, jaką mąż i żona czerpią z siebie nawzajem. Naturalna intymność romantycznej miłości jest darem Stwórcy pomagającym małżonkom związać się ze sobą jeszcze mocniej w małżeństwie. Gdy oboje małżonkowie są otwarci na działanie miłości Bożej w swoich sercach, ich „ludzka miłość staje się subtelna, oczyszcza się, podnosi i uszlachetnia”¹.

Wersety te zawierają jedno z najwznioślejszych myśli o miłości. Jednak prawdziwa miłość nie rodzi się naturalnie w ludzkim sercu, ale jest darem Ducha Świętego (zob. Rz 5,5). Taka miłość trwale jednoczy męża i żonę. Jest to miłość pełna zaangażowania i poświęcenia — tak bardzo potrzebna w relacjach rodziców z dziećmi, by budować poczucie zaufania u młodych ludzi. Jest to ofiarna miłość, która wiąże wierzących w ciało Chrystusa. *Pieśń nad Pieśniami* wzywa nas do tego, byśmy uczynili miłość aktywną siłą w naszej małżeńskiej więzi.

Jak tego rodzaju życie intymne odzwierciedla na swój sposób bliskość, jaką możemy mieć z Bogiem? Jakie podobieństwa możemy zauważyć pomiędzy tymi dwoma rodzajami zażytych relacji (na przykład spędzanie razem czasu, pełne poświęcenie i zaangażowanie)?

¹ Ellen G. White, *Chrześcijański dom*, Warszawa 1984, wyd. II, s. 61.

Wielu dostrzega w *Pieśni nad Pieśniami* motyw powrotu do Edenu. Choć opisana para to nie pierwsi ludzie, to jednak poemat przywołuje na myśl pierwszy ziemski ogród. Boży plan, by stali się oni „jednym ciałem” (Rdz 2,24), został ukazany w postaci subtelnych przenośni i symboli.

Jak *Pieśń nad Pieśniami* przedstawia zaangażowanie we wspólnotę w intymnym życiu małżonków? Zob. Pnp 4,7-5,1. Jak przypomina to pouczenie Pawła zawarte w 1 Kor 7,3-5?

Salomon zaprasza ją:

— „Przyjdź!” (Pnp 4,8 BI).

I oblubienica odpowiada pozytywnie. Później to ona zaprasza oblubieńca:

— „Niech przyjdzie mój miły do swojego ogrodu” (Pnp 4,16).

On także pozytywnie odpowiada na zaproszenie (zob. Pnp 5,1). *Pismo Święte* uczy tu, że nie ma mowy o przymusie czy manipulacji w ramach tych intymnych kontaktów. W tym zbliżeniu obie strony uczestniczą dobrowolnie. Tak więc według oblubienicy *jej ogród jest jego ogrodem*.

Imiona Salomon i Sulamitka pochodzą od hebrajskiego słowa *szalom*, które oznacza *pokój i pełnię*. Ich podziw jako oblubieńców jest wzajemny (zob. Pnp 4,1-5; 5,10-16). Równowaga w ich związku jest oczywista nawet w poetyckim stylu łączącym poszczególne linie i wersy. Wyrażenie przymierza: „Mój ci jest mój miły, a ja jestem jego” (Pnp 2,16), jest echem słów pochodzących z Edenu:

— „Ta dopiero jest kością z kości moich i ciałem z ciała mego” (Rdz 2,23).

Jak opis małżeńskiego zbliżenia jako *poznania* wzbogaca nasze rozumienie naszej więzi z Bogiem? Zob. Rdz 4,1.25 BG; 1 Sm 1,19 BG; Łk 1,34; J 17,3; 1 Kor 8,3.

Biblia używa czasownika *poznać* w odniesieniu do intymnego zbliżenia męża i żony. W tym miłosnym *poznaniu* małżonkowie otwierają przed sobą nawzajem najbardziej skrywane głębie swojej istoty. Nie tylko dwa ciała, ale i dwa serca stają się jednością. To *poznanie* ilustruje także więź istniejącą między człowiekiem i Bogiem. Dla rozumnego chrześcijanina wyjątkowe i nacechowane wrażliwością poznanie w małżeństwie połączone ze wspólnotą, zaangażowaniem i rozkoszą daje głęboki wgląd we wzniosłą i świętą tajemnicę więzi Chrystusa z Kościołem.

Przeczytaj Pnp 4,8-5,1.

Pnp 4,16-5,1 to centrum całej księgi będące niejako jej zwieńczeniem w postaci skonsumowania małżeństwa Salomona i Sulamitki.

Do czego Salomon nawiązuje w Pnp 4,12,16; 5,1; 8,8-10?

W *Pieśni nad Pieśniami* znajdujemy jedno z najbardziej przekonujących biblijnych dowodów dotyczących Bożego planu, zgodnie z którym ludzie mają zachować czystość seksualną aż do dnia zawarcia małżeństwa. Jednym z najmocniejszych dowodów jest dzieciństwo Sulamitki, gdy jej bracia zastanawiali się, czy będzie ona *murem*, czy *drzwiami* (zob. Pnp 8,8-9). Mówiąc innymi słowami, zastanawiają się oni, czy ich siostra będzie skłonna zachować czystość aż do ślubu (mur), czy raczej będzie się ona skłaniać ku swobodzie seksualnej (drzwi). Już jako dorosła kobieta potwierdza ona, że zachowała niewinność i jako czysta przychodzi do swojego męża:

— „Ja jestem murem” (Pnp 8,10).

Oblubieniec także potwierdza, że była ona dziewicą aż do nocy poślubnej. Mówi, że jest ona „ogrodem zamkniętym, źródłem zapieczętowanym” (Pnp 4,12). Z własnego doświadczenia oblubienica radzi swoim przyjaciółkom, by bardzo ostrożnie podchodziły do miłości i małżeństwa. Trzykrotnie w *Pieśni nad Pieśniami* Sulamitka zwraca się do grupy kobiet — *córek jerozalemskich* — radząc im, by nie wzbudzały miłosnej namiętności, chyba że przyjdzie na to właściwy czas (zob. Pnp 2,7; 3,5; 8,4), to znaczy chwila, gdy znajdą się bezpiecznie w ramach małżeńskiego przymierza, podobnie jak ona.

Po raz drugi w poemacie oblubieniec zaprasza oblubienicę, by poszła z nim (zob. Pnp 2,10; 4,8). Przed małżeńskimi zaślubinami nie mogła ona przyjąć jego zaproszenia, ale teraz to ona zaprasza go do swojego ogrodu (zob. Pnp 4,16), a on z przyjemnością przyjmuje to zaproszenie (zob. Pnp 5,1). Nie tylko pociąga go jej piękno, ale oczarowała ona także jego serce (zob. Pnp 4,9), tak że jest on upojony jej miłością (zob. Pnp 4,10) i cieszy się, że należy ona do niego i do nikogo innego, na zawsze:

— „Ogrodem zamkniętym jest moja (...) oblubienica, ogrodem zamkniętym, źródłem zapieczętowanym” (Pnp 4,12).

Swoje połączenie z tą doskonałą kobietą porównuje on do przybycia do Ziemi Obiecanej:

— „Patoką opływają twoje wargi, oblubienico, miód i mleko są pod twoim językiem” (Pnp 4,11).

Jaka jest dobra nowina dla tych osób, które żałują swych złych wyborów w kwestii wyrażania swojej seksualności? Zob. 1 J 1,9; por. Ps 103,12; Iz 55,7; J 8,11.

Bóg miał szczególny cel, stwarzając ludzi jako mężczyznę i kobietę (zob. Rdz 1,26-28). Każde z nich nosi bowiem podobieństwo do Niego, ale połączenie tych dwóch płci w *jednym ciele* w małżeństwie odzwierciedla jedność Bóstwa w szczególny sposób. Zbliżenie mężczyzny i kobiety umożliwia prokreację i przekazywanie życia, co jest także elementem obrazu Boga w człowieku.

Jakie stanowisko zajmuje *Pismo Święte* w kwestii praktyk seksualnych niezgodnych z planem Stwórcy? Zob. Kpł 20,7-21; Rz 1,24-27; 1 Kor 6,9-20.

Pismo Święte odnosi się z dezaprobatą do wszystkiego, co wypacza czy zacierza obraz Boga w ludzkości. Zabraniając pewnych praktyk seksualnych, Bóg kieruje swój lud ku właściwemu celowi seksualności. Gdy ludzkie doświadczenie jest kształtowane zgodnie z Bożymi przykazaniem, ludzie posiadają jasne przekonanie o grzechu i sprawiedliwości.

Jakie wskazówki zostały udzielone chrześcijanom w kwestii seksualności własnej i innych ludzi w upadłym świecie? Zob. Rz 8,1-14; 1 Kor 6,15-20; 2 Kor 10,5; Ga 5,24; Kol 3,3-10; 1 Tes 5,23-24.

Wierzący czekają na uwolnienie od skażenia grzechem przy powtórny przyjsciu Chrystusa. Czekają z wiarą, uznawszy się za umarłych dla grzechu przez śmierć Chrystusa na krzyżu i żyjących w Nim przez moc Jego zmartwychwstania. Przez regularną modlitwę, czujność i moc Ducha Świętego traktują swoją grzeszną naturę jako ukrzyżowaną i starają się być posłuszni Chrystusowi w swoich myślach. Uznają, że Bóg jest właścicielem ich ciała i seksualności, a więc korzystają z nich zgodnie z Jego boskim planem.

Bóg przebacza tym, którzy okazują skruchę i żal z powodu grzechu (zob. 1 J 1,9). Ewangelia umożliwia ludziom, którzy niegdyś żyli rozwiązłe i grzesznie w kwestii seksualności, zmianę postępowania i przyłączenie się do społeczności wierzących. Ze względu na to, jak grzech wypaczył seksualność ludzkości, niektórzy nie są w stanie doznać pełnego odrodzenia w tej sferze ludzkiego doświadczenia. Niekiedy, na przykład, mogą wybrać życie charakteryzujące się całkowitą wstrzemięźliwością płciową zamiast angażowania się w jakiegokolwiek kontakty seksualne zakazane przez Słowo Boże.

Jak jako Kościół powinniśmy odnosić się, na przykład, do homoseksualistów? Jak ich własna postawa wobec swojej orientacji seksualnej powinna wpływać na naszą reakcję wobec nich?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Małżeństwo otrzymało błogosławieństwo Chrystusa i ma być postrzegane jako święta instytucja. Prawdziwa religia nie może stać na przeszkodzie planom Pana. Bóg zarządził, że mężczyzna i kobieta będą połączeni świętym węzłem małżeńskim oraz będą wychowywać dzieci, ukoronowani czią, a ich rodzina będzie symbolem rodziny niebiańskiej. Na początku swojej publicznej działalności Chrystus udzielił zdecydowanego poparcia instytucji ustanowionej w Edenie. W ten sposób oświadczył wszystkim, że jest obecny w życiu małżeństw, a małżeństwo zawarte w czystości, świętości, prawdzie i sprawiedliwości jest jednym z największych błogosławieństw danych ludzkości”¹.

Jak wskazuje *Pieśń nad Pieśniami*, miłość płciowa może być wspaniałym doświadczeniem w małżeństwie. Jednak trwały związek nie może być oparty jedynie na zewnętrznej atrakcyjności czy fizycznej przyjemności. Nasze ciała starzeją się i tracą urodę, dlatego nawet najlepsze odżywianie i ćwiczenia fizyczne czy operacje plastyczne nie zapewnią nam wiecznej młodości. Małżeństwo Salomona i Sulamitki miało być dozgonnym związkiem pełnym zaangażowania. Trzykrotnie podkreślili oni, że należą wyłącznie do siebie nawzajem (zob. Pnp 2,16; 6,3; 7,11). W pierwszym przypadku uznają swoją wzajemną przynależność (por. Ef 5,21.33). W drugim przypadku ona odwraca kolejność przynależności, chcąc tym niejako wykazać swą podległość (zob. także Ef 5,22-23). W trzecim przypadku on podkreśla swoje głębokie pragnienie bycia z nią (zob. Ef 5,24-32). Miłość, której nie da się ugasić (zob. Pnp 8,7), jest jak pieczęć, której nie można złamać (zob. Pnp 8,6).

PYTANIA DO DISKUSJI

1. Jak opis żony Salomona jako doskonałej (zob. Pnp 4,1-5; 6,8-9; 7,1-10) ma się do reakcji Adama na widok Ewy? (Zob. Rdz 2,23). Jak mąż powinien odnosić się do żony? (Zob. Ef 5,28-29).

2. Niektórzy widzą w *Pieśni nad Pieśniami* alegorię więzi między Bogiem a Jego ludem, czyli między Jezusem i Kościołem. Choć należy się wystrzegać przesady w alegoryzowaniu, jakie cechy więzi między mężem i żoną można odnieść do Boga i Kościoła? Por. Iz 54,4-5; Jr 3,14; 2 Kor 11,2.

3. Przeczytaj Prz 31,26, Pnp 5,16; Prz 25,11. Jakie znaczenie odgrywają nasze słowa w wyprowadzaniu z równowagi albo budowaniu współmałżonka oraz osłabianiu albo wzmacnianiu naszego małżeństwa? Skorzystaj z Jk 1,26; 3,5-11 jako dodatkowej ilustracji.

¹ Ellen G. White, *Daughters of God*, Hagerstown 1998, s. 180-181.